

alene skal stræbe efter at faa i sin Haand. Jeg siger, at Troen paa dette Middels Fortrinlighed har i Danmark ingen Jordbund, saa for saa vidt kan man være rolig. Forudsat at det, der er stukket frem, det, man har lyst efter, ikke indeholder noget om Strejkeforbud, reaktionære Foranstaltninger, kan man i saa Henseende her være ganske rolig. Henvisning til Generallockout er ogsaa misbrugt. En Generallockout er saavel som en Generalstrejke en Uting, for hvor alting standser, hører Livet op, og det vil ikke være muligt for noget Menneske nogen Sinde at tilvejebringe hverken en virkelig Generalstrejke eller en virkelig Generallockout, og naturligvis er Meningen med dette Udtryk og det, der fæstner sig som saadant: Masselockout. Om der hos os er nogen Fare for den, ved jeg ikke, men jeg tror Menneskene saa godt, at jeg ogsaa her tør sige, at den vil ikke komme. Jeg tror, at netop det Korrektiv, som bestandig indtræder, naar en Ting slaar over i sin Karikatur og gaar for vidt, ogsaa vil vise sig her. Det vil vise sig, at hvis Arbejderne gaa for langt, kommer der en Modsætning, en Arbejdsgiverorganisation, der dæmper op for de kraftigere Udslag af Arbejdernes Ønsker, som ikke alene vil søge at standse disse, men ogsaa at værges Arbejdsgiverne paa andre Omraader, og kommer der en Generallockout vil det tilsvarende ske paa Arbejdernes Side. Den vil, om den kom, neppe kunne gentage sig. Der vil ogsaa være Kræfter nok i Bevægelse for at søge at hindre den. Jeg tror, at disse Kræfter nogenlunde ville kunne afbalancere hinanden.

Man kan naturligvis fra Lovgivningsmagtens Side gøre en Del for at forebygge, at der indtræder store sociale Stridigheder. Der har jo til Tider, jeg kan vel sige ofte, foreligget for dette Ting et Lovforslag om at begrænse Arbejdstiden. Hvis dette høje Ting f. Eks. vilde bidrage en overordentlig stor Del til at forhindre sociale Kampe, skulde man vedtage en Lov om 8 Timers Dagen. Man kan være sikker paa, at hvis man gør dette, er der for lange Tider Ro om dette Spørgsmaal, saa er der ikke det at strides om, og det turde maaske være det, der i Fremtiden kan komme til at koste de haardeste Kampe. Jeg peger paa dette, fordi det er et Punkt, man ikke kan skyde fra sig. Man kan ikke sige, at Arbejderne skulle blive ved til alle Tider og under alle Forhold at arbejde den under tidligere Tilstande bestemte Tid. De ville have kortere Arbejdstid. I saa Henseende staa vi tilbage

for andre Lande. Mellemeuropa er i Regelen længere nede med Arbejdstiden, og man kan ikke vente, at Arbejderne hos os skulle vedblive at arbejde 10 Timer eller 9½ Time, som nu er Regelen, de ville naturligvis ogsaa længere ned.

Jeg vil altsaa spørge — helst, hvis jeg er i Stand til at faa Spørgsmaalet besvaret —: Hvad er det, man vil? Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) har ganske vist sagt, at naar man fra Organisationernes, fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side har udtalt: Vi skulle nok selv klare den Sag! maa vi maaske vente til næste Katastrofe, om end det saa mulig turde være for sent. Men der maa ligge noget i Luften, der maa være noget andet under det, at Reformpartiets Ordfører paa den Maade, som sket er, har rejst dette Spørgsmaal. Og Arbejderne — selvfølgelig — og vistnok Arbejdsgiverne ogsaa ere meget nysgerrige efter at faa at vide, om der ligger noget bag ved, og hvis der gør det, hvad dette da er. Er der her kun Tale om, at man ønsker at rejse en Diskussion i al Almindelighed om det store sociale Spørgsmaal, som der ganske vist er stor Trang til at faa belyst fra forskellige Sider, nu vel, saa kan det ogsaa være godt. Men ligger der noget positivt bag det, og have disse foreløbig svævende Tanker allerede antaget fastere Former, saa lad os vide, hvad det er! Jeg vil nu helst antage, at Sagen foreløbig staaar paa Overvejelsernes Stadium. Hvis man mener, at Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere indeholder en Fare for det øvrige Samfund, og at man derfor maa se sig om efter Bodemidler, saa er der naturligvis ikke noget at sige til, at man rejser denne Sag, og hvis det er det hele, er jeg tilfreds. Men er der noget andet, saa lad os faa det frem!

Saa vil jeg gerne paa Forhaand slutte mig til den Ømtale, det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) gav *Arbejdsretter*. Den Gang, Forslaget om Arbejdsretter kom frem — det var det ærede Medlem for Løvel, der pegede derpaa —, vare Forholdene hos os ganske anderledes end nu. Da havde vi ikke de Organisationer, vi nu have, baade paa Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side. De Spørgsmaal, Arbejdsretterne skulde beskæftige sig med, ere Lapperier nu, det er Ting, som ordnes saa at sige i en Haandevending mellem Organisationerne. Det ærede Medlem for Thisted har tidligere henhævet paa de faglige Voldgiftsretter. Han nævnedes Antallet af Kendelser, der